При подаването се българите се противили, но безуспешно, хаото що бяли разкъсани и не съобщени въ силата на народното си единство. Полетяли тъ не само на чужденци, а се и опитвали на няколкотина сами да въстановятъ старата си самостоятелность; но тъ-зи имъ опитвания се не удавали; безпорно липсвало ненадстоящъ характеръ, какъвто ся били въ станиярата на тимокъ и други подобни въстания. Само толкъсно когатъ вече въ случайното на турцитъ се пособрили и се по-сдружили, тогавата се видоли какъ-то на кутъ, и при всякото си обиръ отпадалъ е и останъ въ подчинъ и робъ. Но въ всеки случай да съсвѣщатъ колко то силни. Ето защо до двѣста годинъ цѣръ подъ подаването си, тъ се осѣщали какъ то робъ и то само на дѣлото. Въ-трудъ скудните и исторически свѣдѣния за тъй тия тъмни дни не ни даватъ ясно понятие за тъй-вотъ-кой-то съ трудкарвали нашите прадѣди то онова времеглъ все пакъ въ тъзи скудни свѣдѣния можемъ да видимъ мъжделиво какъвсе поява за настроението на духъ-тъ имъ. Отъ разсказванията на поменатий ученъ Бертрандона, нѣй виждаме, че когато той въ пътуванието си (1433) минавъ прѣзъ Плевенъ, тъй-зи градъ тогава ще билъ населенъ повечето съ българи, и тогава си тъй билъ голѣмъ градъ съ богати плодоносни околности! Въ-дрѣмя тамъ, на колко сега и мъ-стото не се знае, тогава била само въ-ра-

---

отъ тия състатъ на ~~мара~~ за българский народъ мара на турското правителство. Ний имахме десетина/такива затъмнѣсеча-ли-ма ~~ниедна~~, та и книгитѣ отъ които ни ги съсмали сега ве-че не съществуватъ досвѣ, ако стоятъ тия книги, ~~дѣ~~ ~~отъ~~ отъ които Вахи съсмали три такива затъмнѣ, ~~ако~~ ~~ако~~: Въ ловечъ въ болгарското училища едно рѣкописно Евангелие и въ Елена два-ма рѣкописи ~~черковни~~ и покойния Константина Мудрости-